Opinió | 73 | Actualitzat el 03/11/2015 a les 12:52

L'esforç

Â
"Però això és el que l'home té de meravellós. Mai no es descoratja o s'enutja prou per no tornar a fer el que està fent, perquè sap molt bé que allò que fa és important i s'ho val".
Ray Bradbury. "Fahrenheit 451"

Anem a centrar-nos en la idea "allò que fa és important i s'ho val". Tota acció, moviment, activitat que un nadó fa espontàniament té aquesta base, fins i tot quan reclama atenció, perquè ens està demanant companyia i afecte. Però pot passar que no satisfem aquesta necessitat i l'emmascarem amb maniobres de distracció que l'ocupen de manera innecessària.

Aleshores iniciem la ruta dels deures, de les extraescolars, de la tele, de les maquinetes, que són altament útils a les famílies per rebaixar el temps de dedicació als nens. Generalment no aporten el benestar que persegueixen perquè ells saben perfectament que ni són importants ni s'ho valen. I, per tant, s'acostumen a activitats que no requereixen esforç ni interès, encara que podria semblar que sí perquè els veiem captivats pel que fan.

La responsabilitat és dels educadors per no interferir en la persona, que ja conté per naturalesa la curiositat i l'esforç que suposa satisfer-la. L'actitud emocional d'esforçar-se és la mateixa per aprendre a anar amb bicicleta, a retallar, a nedar o a batre un ou, posem per cas, que per realitzar qualsevol dels aprenentatges escolars com llegir, escriure, calcular...

Educar per l'esforç significa tenir capacitat d'espera, que vol dir no anticipar-nos a les accions d'un infant ni facilitar-li el procés de superació de les dificultats. Som conscients que això és molt complicat quan parlem dels fills per la gran càrrega emocional i de desig de felicitat que tenim cap a ells: que no pateixin.

Equivocar-se i haver de fer el camí més d'una vegada ho hauríem de viure en positiu, no pas com un patiment. Anant més enllà de la immediatesa del "ho vols, ho tens". L'educació basada en la persona que hauria de ser difumina l'infant que té al davant i dificulta un creixement harmònic i plàcid. Cal que l'educació es basi en la persona que ja és.

El que som ve de l'educació que hem rebut, que ens ha potenciat uns aspectes o uns altres. Si el nostre fill té unes o altres conductes, totes es deuen a l'educació que li hem proporcionat.
Per a tots els pares, mares i educadors que, en llegir això, esteu pensant en el propi procés, volem dir que arriba una edat en què els amos i responsables de la nostra pròpia educació som nosaltres.